

РЕШЕНИЕ

№ 909

гр. София, 02/16/2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 01/27/2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диляна Николова

като разгледа дело номер **6860** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на К. К. Д. срещу отказ за заплащане на предоставена правна помощ по реда на Закона за правната помощ /ЗПП/ и Наредбата за заплащането на правната помощ /НЗПП/, обективиран в писмо изх.№ 21-202-1238/26.04.2021г. на председателя на Националното бюро за правна помощ /НБПП/ по отчет с вх.№ на САК 2627/08.03.2021г.

Жалбоподателят моли за отмяната на оспорения отказ като незаконосъобразен – постановен при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с целта на закона – основания за оспорване по чл.146, т.3, т.4 и т.5 АПК. Твърди се и неспазване на установената форма по чл.59 АПК, което съставлява основание за оспорване по чл.146, т.2 АПК. Изложените съображения в подкрепа на направените възражения са, че актът, предмет на оспорване, не е мотивиран в достатъчна степен, тъй като не съдържа фактически и правни основания за издаването му, не съдържа указания пред кой орган и по какъв ред може да се обжалва. По отношение твърдението за нарушение на административнопроизводствените правила се мотивира, че актът е издаден без преди това да са събрани относимите към спора доказателства и без да са изяснени всички факти. Не оспорва, че адв.М. не е вписан в Националния регистър за правна помощ /НРПП/ по чл.31 ЗПП. Не оспорва и потвърждава, че към датата на провеждането на съдебното заседание по адм.д. № 7061/2020г. по описа на Върховния

административен съд не е имал изискуемия 5-годишен стаж по чл.24, ал.2 от Закона за адвокатурата /ЗАдв/. Именно това обстоятелство наложило преупълномощаването на адв.М.. Сочи, че процесуалните закони не поставят изискване преупълномощеният адвокат да е вписан в НРПП, нито е установена забрана за преупълномощаване, когато процесуалното представителство е възложено по реда на ЗПП.

В съдебно заседание поддържа изложеното в жалбата и направеното с нея искане лично, претендира присъждането на направените по производството разноски по представен списък. При отхвърляне на жалбата му моли на ответната страна да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в минимален размер. Подробни съображения по съществуващото на спора излага в писмена защита.

Ответната страна чрез юр.С. в съдебно заседание, моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения по съществуващото на спора излага в писмена защита.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

От представеното от Софийски адвокатски съвет удостоверение изх.№ 91/14.01.2022г. се установява, че жалбоподателят К. К. Д. е бил вписан като адвокат и е притежавал адвокатско качество в периода от 16.09.2019г. до 24.11.2020г.

От удостоверение изх.№ 90 от същата дата се установява, че за посочения период М. Д. М. е бил вписан като адвокат и е притежавал адвокатско качество за същия период. Съгласно издаденото от НБПП удостоверение изх.№ 21-122-269/22.12.2021г. жалбоподателят е вписан в НРПП от 29.03.2018г. и към настоящия момент не е заличен. Съгласно същото удостоверение адв.М. М. не е вписан и не е бил вписан до този момент в НРПП.

С протоколно определение в открито съдебно заседание на 15.07.2019г. по адм.д. № 4687/2019г. по описа на Административен съд София-град на жалбоподателя по това дело Д. А. е предоставена правна помощ. На основание изпратеното от председателя на САК уведомително писмо изх.№ 8932/17.07.2019г., с протоколно определение на съда в открито съдебно заседание на 16.09.2019г. жалбоподателят Д., вписан под № 7380 в НРПП е назначен за служебен защитник на А.. Производството по делото е приключило с положителен за оспорвания резултат. Срещу постановеното решение е подадена касационна жалба от административния орган. По делото е приет като доказателство отговор на касационната жалба, изготвен и подписан от адв.М. М. – упълномощен и преупълномощен от служебно назначения процесуален представител адв.К. К. Д. поради факта, че последният не притежава към момента на подаване на отговора на касационната жалба, необходимия 5-годишен юридически стаж съгласно разпоредбата на чл.24, ал.2 ЗАдв за осъществяване на процесуално представителство пред Върховния административен съд. Отговорът на касационната жалба е датиран на 22.06.2020г. и е депозиран в административния съд на 24.06.2020г.

По подадената срещу решението по адм.д. № 4687/2019г. по описа на Административен съд София-град касационна жалба във Върховния административен съд е образувано адм.д. № 7061/2020г., насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание на 10.11.2020г. Видно от протокола за проведеното открито съдебно

заседание /л.31 и сл./, ответникът по касационното оспорване не се е явил, не е бил представляван. Производството по това дело е приключило с постановяването на окончателното като неподлежащо на обжалване Решение № 14549/24.11.2020г.

На л.53 по делото е представено пълномощно от 22.06.2020г., с което адв.К. К. Д. упълномощава и преупълномощава адв.М. Д. М. да представлява него и доверителя му Д. А. пред Върховния административен съд в касационното производство, образувано по жалба на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет срещу Решение № 1659/06.03.2020г., постановено по адм.д. № 4687/2019г. по описа на Административен съд София-град като извършва всякакви и всички фактически и правни действия в тази връзка.

Прието като доказателство по делото е и споразумение от 05.05.2021г., сключено между жалбоподателя и адв.М., уреждащо отношенията между тях във връзка с процесуалното представителство на Д. А. пред касационната инстанция, осъществено от адв.М. чрез изготвяне на отговор по касационната жалба.

С. приключване на производството по делото от адв.Д. е изготвен отчет от 08.03.2021г. /л.16-18/. Отчетът е заверен от САК с вх.№ 2627/2021г. и е предложено на основание чл.6 НЗПП изплащането на възнаграждение.

С писмо изх.№ 21-202-1238/26.04.2021г. на председателя на НБПП отчетът е върнат на адв.Д. с отказ за плащане поради това, че е нарушена процедурата за преупълномощаване, уредена в чл.26, ал.3 ЗПП, тъй като не са налице кумулативно предвидените от разпоредбата две условия, а именно преупълномощеният адвокат не е вписан в Националния регистър за правна помощ. Писмото, съгласно известие за доставяне на л.80 по делото, е получено от жалбоподателя на 21.05.2021г., а жалбата срещу отказа, обективиран в него, е заведен в деловодството на НБПП на 06.07.2021г. Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК - изрично волеизявление на административен орган при осъществяване на предоставените му от закона правомощия, с което непосредствено се засягат права и законни интереси на адресата, който не е изключен от обхвата на съдебния контрол за законосъобразност, осъществяван от административните съдилища, при наличие на правен интерес от оспорването и в преклузивния срок за оспорване по чл.149, ал.1 АПК вр. чл.140, ал.1 АПК, с оглед обстоятелството, че в акта не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба и правото на оспорване е упражнено в двумесечен срок от получаване на писмото, в което е обективиран отказът за изплащане на възнаграждение.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия, на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Съгласно чл.37, ал.1 ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Видът и количеството на извършената дейност се удостоверяват с писмен отчет на адвоката по образец, утвърден от НБПП /чл.38, ал.1 ЗПП/, като Адвокатският съвет проверява и заверява отчета на адвоката, предоставил правна помощ, и предлага размер на възнаграждението съобразно вида, количеството и качеството на оказаната правна помощ в рамките на наредбата по чл.37, ал.1 – ал.2

на с.р. Заплащането на предоставената правна помощ се извършва от НБПП по банков път въз основа на отчета по чл.38 и решение на председателя на НБПП – чл.39 ЗПП. От последната разпоредба ответникът черпи правомощията си за постановяване на оспорения отказ за плащане. Съответно той е издаден от компетентен административен орган в пределите на предоставената му власт.

Оспореният отказ, макар и обективиран във формата на писмо вместо изискуемото по чл.39 ЗПП решение, носи белезите на индивидуален административен акт, тъй като представлява властническо волеизявление на административен орган при упражняване на дадените му от закона правомощия. В този смисъл следва да отговаря на изискванията към формата и съдържанието на административния акт, регламентирани в чл.59 АПК, доколкото в приложимия специален закон не са регламентирани други, различни изисквания към формата и съдържанието на акта. Както се посочи оспореният акт е издаден в писмена форма и съдържа изискуемите реквизити с изключение на този по чл.59, ал.2, т.7 АПК, а именно пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва, но пропускът на административния орган има благоприятна за оспорващия последица с оглед предвиденото с чл.140, ал.1 АПК удължаване на срока за обжалване на два месеца, поради което нарушението не може да бъде определено като съществено и обуславящо отмяната на акта само на това основание. Обратно на твърденията на жалбоподателя в оспорения отказ са посочени фактическите основания, на които административният орган обосновава изводите си по приложението на материалния закон – преупълномощаването на друг адвокат, който не е вписан в Националния регистър за правна помощ, с което не е изпълнено изискването по чл.26, ал.3 ЗПП. Не е посочено правно основание за постановяване на отказа, но този порок съдебната практика всякога е определяла като несъществен, тъй като правната оценка на фактите, извършена от административния орган не обвързва съда, така, както посочването на правно основание не може да замести фактическото такова.

При издаване на оспорения акт, обратно на твърденията на жалбоподателя, не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и съответно обуславящи отмяната на акта само на това основание – производството е образувано по допустимо искане /чл.38, ал.4 ЗПП/, изяснени са фактите и обстоятелствата от значение за правилното решаване на случая. Правилно е приложен материалният закон.

Страните не спорят и от доказателствата по делото се установи по безспорен начин, че жалбоподателят в качеството му на адвокат от С. адвокатска колегия и вписан в Националния регистър за правна помощ е бил назначен от съда за процесуален представител на страна по адм.д. № 4687/2019г. по описа на Административен съд София-град в съдебно заседание на 16.09.2019г. Безспорно е също така обстоятелството, че жалбоподателят към датата на подаване на касационната жалба, образуване и приключване на производството пред Върховния административен съд не е имал 5-годишен юридически стаж – освен доказателствата по делото за това свидетелства и изричното признание на жалбоподателя в съдебно заседание на 27.01.2022г. Предвид това и с оглед нормата на чл.24, ал.2 ЗАДв жалбоподателят не е имал право да представлява страната пред Върховния административен съд. С оглед това и за гарантиране правото на защита на страната, на която е назначен за процесуален представител, е следвало да преупълномощи друг адвокат, каквато възможност предоставят както Закона за адвокатурата, така и Закона за правната

помощ. Съгласно чл.25, ал.4 ЗАдв адвокатът има право да преупълномощава друг адвокат с правата по първоначалното пълномощно със съгласието на клиента. Съгласно чл.26, ал.3 ЗПП назначеният адвокат може да преупълномощи друг адвокат от Националния регистър за правна помощ. Т.е. и в двата случая има въведени ограничения – в първия случай следва преупълномощаването да бъде извършено със съгласието на клиента, доколкото той определя обема на представителната власт и сключва договора с оглед личността на адвоката. Във втория случай адвокатът осъществява процесуално представителство не по възлагане от лицето, което представлява, а по силата на възлагане от съда, органите на досъдебното производство или председателя на НБПП. Предпоставка за осъществяване на правната помощ в този случай е преупълномощеният адвокат да е вписан в Националния регистър за правна помощ.

В конкретния случай жалбоподателят е вписан в НРПП именно, поради което е назначен за особен представител на страната, на която съдът е предоставил правна помощ. След като е назначен и е налице пречката по чл.24, ал.2 ЗАдв той следва да упражни възможността си по чл.26, ал.3 ЗПП и да преупълномощи друг адвокат за осъществяването на процесуалното представителство пред ВАС, като този адвокат следва да отговаря на същите условия, при които е бил назначен жалбоподателят. След като те не са били налице, тъй като адв.М. М. не е бил вписан към процесния период, както и към момента, в Националния регистър за правна помощ, то жалбоподателят не е разполагал с възможност за надлежното му преупълномощаване по реда на ЗПП. Тъй като адв.М. е вписан като адвокат липсата на условията за преупълномощаване по чл.26, ал.3 ЗПП не влияе по никакъв начин на възможността за преупълномощаване по чл.25, ал.4 ЗАдв. В този смисъл за него не са били налице пречки за осъществяване на процесуално представителство пред ВАС по отношение на Д. А..

Неспазването на изискването по чл.26, ал.3 ЗПП обаче е основание ответникът да откаже заплащане на възнаграждение за конкретния случай, каквато възможност е изрично предвидена в чл.37, ал.2 ЗПП. Съгласно посочената разпоредба за недобросъвестно или некомпетентно извършена правна помощ и при непредставяне на отчет в срока по чл.38, ал.4, независимо от други санкции, адвокатът не получава възнаграждение по конкретния случай. Установените по делото факти според настоящия състав следва да бъдат подведени именно под посоченото правно основание. На първо място с оглед нормата на чл.26, ал.2 ЗПП, съгласно която определеният от адвокатския съвет адвокат за повереник, защитник или особен представител се назначава за всички фази и съдебни инстанции, освен ако има възражение за това. След като жалбоподателят се е запознал с делото и е установил, че производството по него е двуинстанционно, а той няма необходимия юридически стаж за осъществяване на процесуално представителство пред ВАС, е следвало да направи съответното възражение и да поиска освобождаването си, респ. ако е установил това на по-късен етап, е следвало да осигури преупълномощаване на адвокат, който отговаря на законовите изисквания /чл.26, ал.3 ЗПП/. Следва да се отбележи, че съгласно чл.43, ал.1 ЗАдв адвокатът или адвокатът от Европейския съюз не може да поема работа, за изпълнението на която знае или е бил длъжен да знае, че не притежава необходимите знания и подготовка. Извършеното с пълномощното от 22.06.2020г. преупълномощаване от адв.Д. на адв.М. /л.53/ по същество цели да заобиколи нормата на чл.26, ал.3 ЗПП, тъй като адв.М. е упълномощен да

представлява освен Д. А., и адв.Д.. Последният обаче не е страна по образуваното дело пред касационната инстанция.

Като създадено единствено за нуждите на настоящото съдебно производство следва да бъде ценено представеното по делото споразумение от 05.05.2021г., сключено между жалбоподателя и адв.М., уреждащо отношенията между тях във връзка с процесуалното представителство на Д. А. пред касационната инстанция, осъществено от адв.М. – то е от дата близо година след извършеното упълномощаване, а договарянето, че адв.М. няма финансови претенции към адв.Д. или НБПП във връзка с осъщественото процесуално представителство, не променят факта, че жалбоподателят е упълномощил адвокат, който не отговаря на специфичните изисквания, регламентирани в ЗПП.

Оспореният акт е и съответен на целта на закона – правната помощ да бъде заплащана само, когато е оказана добросъвестно и компетентно, при спазване на установените в ЗПП изисквания.

По изложените съображения съдът намери оспорения отказ за законосъобразен административен акт, по отношение на който не е налице някое от основанията за отмяна по чл.146 АПК, което обуславя неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на ответната страна се следват разноски. Следва жалбоподателят да бъде осъден да заплати разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определен на основание чл.24 НЗПП вр. чл.37 ЗПП, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. К. Д. срещу отказ за заплащане на предоставена правна помощ по реда на Закона за правната помощ по отчет с вх.№ на САК 2627/08.03.2021г., обективизиран в писмо изх.№ 21-202-1238/26.04.2021г. на председателя на Националното бюро за правна помощ.

ОСЪЖДА К. К. Д. да заплати на Националното бюро за правна помощ сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: